రసలోలిత

బస్టాండ్ జనసముద్రంలా వుంది.

సముద్ర మధ్యంలో ద్వీపంలో వుంది ఒక్కతే- రుక్మిణి.

ఆమె సెమినార్‌లో పాల్గొనాలని వచ్చిందక్కడికి. మూడు రోజులూ మూడు యుగాల్లాగే గడిచిపోయాయి అఖిల భారత స్థాయిలో ఒక్కో ప్రాంతానికి ఒకరిద్దరుగా ఎన్నిక చేసి గృహిణుల సెమినార్ అది.

ఆ జిల్లా కలెక్టర్ కొత్తగా రిక్రూట్ అయి వచ్చింది.

ఆమె జీవిత చెలికాడూ కలెక్టరే.

వాళ్ల దాంపత్యం పున్నమి వెన్నెల్లు పరిమళించి పారిజాతంలా వుంది కాబోలు - అందుకే గృహిణుల సెమినార్ ఏర్పాటుచేసింది. ఉద్యోగినులు, వ్యాపారులు, పల్లెపడుచులు రకరకాల జీవన స్థాయిలో వున్న భార్యలని ఓ కప్పుక్రిందకిచేర్చింది ఆమె.

చర్చ- ఈనాటి సాంఘిక వ్యవస్థలో దృఢ పడవలసిన భార్యాభర్తలు సహృదయ సంబంధాలు.....

ఇక్కడికి రుక్మిణి రావడమే విశేషం.

ఆ వూరి చైర్మెన్ గారి భార్య ఈ లేడీ కలెక్టరుగారికి బాగా పరిచయం. ఆమె రుక్మిణి పేరు సూచించింది.

ముందు రుక్మిణి యిష్టపడలేదు.

పరమశివానికి యివ్వంటే బొత్తిగా యిష్టం లేదు.

అప్పుడే పూచిన మావిరెమ్మపై వాలి కొసరి కొసరి కుహూ నినాదాలు పలికే కోకిల్లాగా, తొలిసారిగా పూసి తలెత్తి లోకాన్ని పాలిస్తోన్నంత గర్వంగా చూసే కేతకిలా, శ్రావణ మేఘమాలికల కదలికకే కదిలిపోయి నర్తించే కేకిలా వుండే రుక్మిణి -తన స్వంతం.

తానై మూడుముళ్లూ బిగించి తనకోసం తన యింటికి తెచ్చుకున్న ఇంటి యిల్లాలు.

ఆమె చదువు- సంస్కారం, భావుకత, సౌందర్య సౌకుమార్యాలు, అందచందాలు అన్నీ - అన్నీ - తనకే - తనకే స్వంతం.....

ఇంకెవ్వరూ చూడకూడదు - అనేది అతని మనస్తత్వం. అయితే రుక్మిణికి తప్పించుకునే వీల్లేకపోయింది.

పదిహేను పదహారు సంవత్సరాలు కాపురం చేశాక కూడా పదహారు పందొమ్మిది మధ్యవున్నట్టుండే రుక్మిణి అన్నా, ఆమె తీయని గొంతు విన్నా ఛైర్మెన్ గారి భార్యకి అపురూపమైన ఆరాదన.

భూలోకానికి షికారొచ్చినట్లు ఎప్పుడూ తాజాగా వుండే రుక్మిణిలోని దైవత్వంలాటి లావణ్యం అంటే ఆమెకి ఆరాధన అందుకే ఆమెని బలవంతం చేసింది. పరమశివం కాదన లేకపోయాడు.

వేళ్లేది అందరూ ఆడవాళ్లే.

వుండేది అంతా ఆడవాళ్లే.

పూల వనంలా బృందావనంలా వుండే స్త్రీల మధ్య తన భార్య పారిజాతంలా పరిమళించటం అతనికి మాత్రం అయిష్టమా!

అదిగో అలా వచ్చిందక్కడికి రుక్మిణి.

అందం వేరు ఆత్మవేరు.

సౌందర్యం వేరు సౌకుమార్యం వేరు.

చదువొక తీరు సంస్కారం ఒక తెన్ను. వచ్చిన ఆడవాళ్లు వచ్చిన పనే మర్చిపోయారు.

స్త్రీ సహజమైన యీర్ష్యాసూయలు కోపతాపాల మధ్య చర్చనీయాంశం మరుగునపడి పోయింది.

ముగ్గురాడవాళ్లు కలిస్తేనే పట్టపగలు చుక్కలు రాల్తాయనుకునే మూడొందల మంది.... వివిధ ప్రాంతాలు...... మతాలు.... భాషలు...... సంస్కృతి ఒకచో కలిస్తే! చదువు సంస్కారం, సభ్యత త్రివేణి సంగమంలా వుండవలసిన చోటు వరదపోటున వుండే సప్త గోదావరంలా అయిపోయింది.

అన్నిటికి మించి రుక్మిణి ఆశించింది...

రఘు రసావిష్కరణాగమనం..

అయితే అతను రాలేదు...

రాక అవుతుందనుకున్న అతని రాక అతను రాక నీరస నీరవ నిరీహ నిర్నిమేషమయి పోయింది.

అదిగో ఆస్థితిలో........

మూడు యుగాలు గడిపి, బ్రతుకు జీవుడా అనుకుంటూ గుండె నిండవలసిన వేళలో, రసపల్లవాలు చిగర్చవలసిన ఆమనిలో బ్రతుకు బరువును లాగే నిశీధిలా, ఆమనే లేని యామినిలా నిరాశా నిస్పృహలు నిండిన పేద గుండెతో

ఒంటరిగా

జనసముద్ర మధ్యంలో

✧ ✧ ✧

కొందరు సూర్యదర్శనం చేసుకోందే భోజనం చేయరు. వర్షరుతువులో రెండు మూడు రోజులు ముసురు పట్టి ఎండ పొలకువే కనిపించదు. అయినా వాళ్లలాగే వుంటారు. అప్పుడెప్పుడో రవి కిరణసహితుడై....

అప్పుల్లో మునిగీ తేలే మార్గమే కనిపించని దుర్భర మానసికావస్థలో లక్షల రూపాయలు లాటరీ రూపంలో భాగ్యలక్ష్మి....

అంతు తెలియని అందోళనా తిమిరంలో ఆత్మజ్యోతి ఒక్కసారిగా.....

కనిపించినట్లు

ఆ బస్టాండుల్లో-

ఆ జనసమూహాన్ని చీల్చుకుంటూ

కోటి మంది లోనయినా తన ప్రత్యేక రూపు నిలుపుకునే రాఘవ ...రఘు....అతని దర్శనం

రుక్మిణికి కనువిందైంది.

✧ ✧ ✧

'ఈ గుండెమీద శయనిస్తే ఎంత చల్లగా వుంది రఘూ! ఇది నా హృదయ సింహాసనం లాగా, నా పట్టుపాన్పు లాగా నాకోసమే నువ్వు జన్మించావన్న మధుర భావన.......

'మినీ..........'

జలతరంగిణిపై సప్తస్వరాల్లో రెండే రెండు అతి మనోమోహనంగా, కళ్యాణావహంగా ఎదను మీటినట్లు వినిపించింది.

'రఘూ! మూడు రోజులు మూడు యుగాలుగా ఎదురుచూశాను. కళ్లు కాయలు కాచి పోయాయి. గుండె బరువు తగ్గిపోదు. ఎదలోపలి వేదన వెలుపడదు. చెప్పుకోటానికి నువ్వు లేవు. బాధ పంచుకునేది కాదు వెలుపరించేదీ కాదు. ఎలా భరించానో!'

ఆమె అతని గుండెలపై కూర్చిన పూల చెండులా పడుకుని వుంది. పొందలేనిదేదో పొందగలిగిన తృప్తి కళ్లల్లో కాపురం పెట్టింది. రసమయ సంగీతం వింటూ పులకరించిపోతున్న భావన. మధుర మధుర మృదువీచికలకు పరవశిస్తున్న అనుభూతి.

అతనామె కురులు సవరించాడు.

అతి నెమ్మదిగా వీపు నిమిరాడు.

ఆ స్పర్శ ఓ పరసవేది

ఆ అనునయం మనోనయనపర్వరసమయం

ఆ చేయి పది జన్మలకి సరిపడా తృప్తినిచ్చే హాయి సమకూర్చే రేయి.

అతనేమీ జవాబివ్వలేదు.

దేవీ సన్నిధానంలో మనో నేత్రాలకి నయనానందకరంగా దేవీ దర్శనం పొందిన ఏకాంత

భక్తశిఖామణి మానసిక స్థాయిలో వున్నాడతను.

'నా ఉత్తరం అందలేదా!'

అందలేదన్నట్టుగా అతని చేయికదలాడింది.

'నువ్వొస్తావని - జీవితంలో అపూర్వంగా లభించిన యీ సువర్ణావకాశంలో మనకు ఏకాంతం లభిస్తుందని యీ మూడు రోజులూ మూడు మన్వంతరాలకి సరిపడా తాదాత్మ్యం పొందవచ్చని గుండె గుడిగా చేసి ఆరాధించి, ఆరాధనార్చన అందుకోవచ్చని ఎంత ఆశపడ్డాను.

కోరిందేది కొంగు బంగారం కాదేమో!

కోర్కెల హరివిల్లు మనస్సులో విరుస్తుందే తప్ప జీవితంలో విరయదేమో!

కలలెప్పుడూ కల్లలుగానే వుండిపోయి ఫలించవేమో!

మరి అలాటప్పుడు-ఎందుకీ తపనలు? ఎందుకీ రసలాలస? ఏల యీ ఆవేదన? ఎందుకోసమీ ఆరాటం.... గుండె గులాబీ దండై గుబాళించేదెందుకు?

'ఎందుకు? ఎందుకు రఘూ?'

అతనేం జవాబు చెప్పలేదు.

ఎక్కడో ఎదలోయల్లో కదలాడి ఎగసి ఎగసి, అలసి సొలసి కంటి మార్గాన కదిలి, ప్రిదిలి చెదరి జారిన కన్నీటి చుక్క....

ఆమె ఎక్కడ గమనిస్తోందన్న శంకతో-

అది ఒక చుక్కయి....జారి.... ఆమె సిగలో.... అతని మనస్సు అగరొత్తిగా మారి పొగలై సెగలై పూవైనట్టున్న ఒక గులాబీ విరిబాల దోసిట్లో జారిపడింది.

తప్పున శబ్దం కాలేదు.

బరువెక్కిన గుండె బాధతో నిట్టూర్చి మూగవోయింది.

'రఘూ! టైమెంతయింది?'

అతను జవాబివ్వలేదు.

గడియారం చూసుకుంటే యిద్దర్నీ విడదీసేందుకు కాలం సెకన్లయి-నిమిషాలయి-గంటలయి ఎలా పరిగెడ్తోందో తెలుస్తుంది.

విడిపోవటానికి సమయం సమీపిస్తోందని గుర్తు చేస్తోంది.

తెలిసి తెలిసీ గుండెకెవరు గాలం గుచ్చుకుంటారు? ఎదకెవరు ఉరి వేసుకుంటారు?

అందుకే రాఘవ గడియారం చేతినుంచి తీసి టేబిల్‌పై పెట్టాడు.

'నాకు బస్ టైం అవుతుందేమో!'

అతని నాభి నుండి బయలుదేరిన దుఃఖవీచిక గుండెదాకా వచ్చి గాఢంగా స్పృశించి గొంతుని తడిమి నులిమి నులిమి అక్కడే తానూ....

ఆమె తలెత్తి చూసింది.

బంగరు రంగులో ముద్దుమోము... గులాబీ వర్ణంలో చెక్కిళ్లు, ప్రేమ పరాగ రంజితమైన పెదాలు. వాటిపై తుమ్మెద రెక్కలాంటి మీసం ఆపై ప్రేమకాసారాల్లాటి, వలపు వాకిళ్లవంటి కనులు....

మకర సంక్రమణ వేళలో సూటిగా జారిన రవి కిరణం లాంటి నాసిక. అందమైన నెన్నుదురు.... ఆపై సెలయేటి నురగల్లాగ సాగరతరంగాల్లాగా తన మనసు దోచుకున్న ఉంగరాల ముంగురులు.

ఎంత సోయగం! ఏమందం?

ఈ అందం-దీన్ని మించిన మానసిక సౌందర్యం.

ఇవే కదా తనని జన్మ జన్మల బందీని చేసింది.

ఇలా కనులలో కనులు చేర్చి అలాగే తనవితీరా జీవితాంతం చూస్తూ ఉండిపోవచ్చు ఎక్కడి ఆకలి... ఎక్కడి దాహం... తీరిన సౌందర్య దాహం ముందు అవన్నీ గప్ చిప్....

నరాల్లో అలజడి వుండదు. నరాల రహదారుల్లో ప్రేమ జలపాతాల నెమ్మదైన ప్రవహింపు... గుండె ఝల్లుమంటుందే కానీ గుబులుండదు. రక్తం శాంతంగా వెన్నెల తేరినట్లుంటుంది. అంతేకానీ హైరారున పరిగెత్తదు....

ఎంత వింత అనుభూతి?

ఈ అనుభూతికి అద్దంపట్టే యీ అందమైన అనుభవం!

తను జీవితంలో యీ ప్రేమ - ఈ ప్రశాంతత - ఈ అనురాగమయ లోలత కోరుకుంది. కానీ లభించిందేమిటి?

బరువెక్కబోయిన గుండె ఒక్కసారిగా - రాబోయే ఆ ఆలోచనా ప్రవాహాన్ని విదిల్చింది. విరిగిన కెరటం విసిరేసినట్లు ఆ చేదు అనుభవాల ఆలోచనలకి అక్కడే ఆనకట్ట.

'మినీ....'

'ప్రభూ!'

'ఈ ఏకాంతం లభిస్తుందని ఎన్నడూ అనుకోలేదు.'

'నే కలగన్నానా? యావజ్జీవ కారాగారా శిక్ష పొందినా ఎప్పుడో విడుదల వుంది కానీ మనకు...'

'మనకూ ఓ సువర్ణావకాశం....'

'ఎప్పుడు?' ఆతృత ఆరాటం గుండెని గొంతుకలోకి తెచ్చాయి.

'బాధ్యతల నుంచి విడుదలయి-'

'అదెప్పుడో'

'ఇంకెన్నేళ్లకయినా అవనీ - మినీ - నేనూ, నా భార్యా నా పిల్లలు అనేది నాకు లేదు. అదేదో కార్యకారణ సంబంధం. తాళి కట్టినందుకు, కలసిన శరీరాలకు కలిమి లభించినందుకు

వాళ్ళకి సాంఘిక న్యాయం చేకూర్చాలి. చదువులు ఉద్యోగాలు పెళ్ళిళ్లు యివి కొంత బరువును సడలిస్తే, ఆర్థికంగా బలం యిచ్చి కొడుకుల చెంత ఆమెని చేరిస్తే ఆపై నా కోసం కలవరించే ప్రాణి కోసం నా జీవనయానం మొదలవుతుంది. కొన్నేళ్లో-కొన్నాళ్లో - వెన్నెల బయళ్లలో ప్రకృతి ఒడిలో - నీ ఒడిలో తృప్తిగా శయనిస్తాను....'

ఆమె అతని ఆరాధనకి, ఆశయాల అవధికి అభినందన చందనంగా అతని ఎద రొమ్ముపై వాలిపోయింది.

అతనామెని పూలహారంలా స్పృశించాడు.

'మరి....నేను....'

'నీవు అంతే.... కూతుర్ని అత్తింటికి సాగనంపి, కోడలికి పెత్తనం అప్పగించి... ఆపై.... ఆపయిన అతను పూర్తిచేయలేదు.

'లోకం ఒప్పుకుంటుందా?'

'అప్పుడు- ఆ నాల్గుపదుల నడిమి వయసులో యింకా లోకాన్ని లెక్కించాలా?'

'కానీ - కాకుల్లా కూస్తారు....'

'వినిపించని విహాయస వీధి హద్దుగా ఎచటికో ఏ దూరతీరాలకో ఏ నదీగర్భంలో వున్న యిసుక తిన్నెల బయళ్లకో-వెళ్లిపోదాం...'

ఆమె మదిలో ఏదో దృఢనిర్ణయం.

'రఘూ!'

'మినీ!'

అతని అరటి మొగ్గలాటి అరచేతిలో అరవిందం కంటే మృదువైన తన చేయి వేసింది.

'ప్రామిస్!'

'ప్రామిస్!'

'మళ్లీ యిలా కలుసుకునే యోగం వుంటుందో వుండదో - ఎప్పుడో ఎన్నడో అవకాశం లభిస్తుందని ఆశే ఆధారంగా జీవిక సాగిస్తున్నాను. నీకు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి అక్కడికే మళ్లీ వస్తే .... రోజుకో.... వారానికో.... నెలకో... సంవత్సరానిలో - ఎప్పుడో - ఏదో బజార్లోనో-హెూటల్ లోనో, సినిమా హాల్ లోనో, ఏదైనా ఫంక్షన్ లోనో, దసరాకో, ఉగాదికో నిన్ను దేవునిలా చూస్తానని ఆశ వుంటుంది. కానీ నీకు బదిలీ రాదు. నాకు కోరిక తీరదు-'

క్షణ క్షణానికి బరువెక్కుతోంది కంఠం.

దుఃఖోద్విగ్న మానసం....

స్వాంతన లభించేట్టుగా ఆమె వెన్నుపై అతని చేయి...

ఆమె శాంతించింది.

'అందుకే యిప్పుడే నా గుండె విప్పుతున్నా... ఈ బరువూ బాధ్యతలు తీరగానే....

ఒక్క క్షణ విలంబనమయినా యీ ఎద ఓర్చుకోదు. నీకు ఎక్స్‌ప్రెస్ టెలిగ్రాం యిచ్చేసి రైలెక్కేస్తా... నువ్వు ఆపై నా తోడుగా... జోడుగా... నీడగా.... అండగా....'

'బ్రతుకు పున్నమిలో రాకాశశి ఉదయించే ఆ వేళకై కలువలా....'

'మళ్లీ కలుసుకుంటామనే ఆశ.....ఇప్పుడు విడిపోతున్నామనే దుర్భర వియోగవ్యధ.... ఎంత సంఘర్షణ....'

'నీకై నిరీక్షిస్తూ... ఆ క్షణాలకై వీక్షిస్తూ..... అంతదాకా ఆశగా జీవిస్తూ.... నయనాభిరామమై నా జీవన రాగానికై రసపల్లవంగా హోస వెల్లువగా వస్తావని....'

ఆమె పాదాలు మృదువుగా... ప్రేమగా..... ఆరాధనా పూర్వకంగా రెండు చేతులతో....

● 26-7-85 ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక ●